

Greta Thunbergin puhe WEF:in kokouksessa Davosissa.

Meidän talomme on tulessa. Olen täällä sanomassa, että talomme on tulessa.

IPCC:n raportin mukaan meillä on vähemmän kuin 12 vuotta aikaa korjata virheemme, sen jälkeen sitä mahdollisuutta ei enää ole. Tässä ajassa näiden ennennäkemättömien muutosten on täytynyt tapahtua yhteiskunnan kaikilla aloilla ja tähän kuuluu CO2 päästöjen rajoittaminen vähintään puoleen nykyisestä.

Huomatkaa, että nuo luvut eivät pidä sisällään tasa-arvon näkökulmaa mikä on välttämätön jotta Pariisin sopimus voisi toimia maailmanlaajuisessa mittakaavassa. Ne eivät myöskään sisällä tipping pointeja tai itseään vahvistavia kiertoilmiöitä kuten äärimmäisen voimakasta metaanikaasujen vapautumista Arktisella ikiroudan alueella.

Davoksen kaltaisissa paikoissa ihmiset kertovat mielellään menestystarinoita, mutta heidän taloudellisella menestyksellään on ollut käsittämätön hintalappu. Ja ilmastonmuutoksen suhteen meidän on myönnettävä, että olemme epäonnistuneet. Sen ovat tehneet kaikki poliittiset liikkeet nykyisessä muodossaan ja media ei ole onnistunut luomaan suurta yleistä tietoisuutta.

Sen sijaan Homo sapiens ei ole vielä epäonnistunut.

Me olemme kyllä epäonnistuneet, mutta vielä on aikaa kääntää kaikki toisin päin. Me voimme vielä korjata tämän. Meillä on vielä kaikki omissa käsissämme. Mutta jollemme tunnista laajoja epäonnistumisiamme nykyisissä järjestelmissämme meillä ei todennäköisimmin ole mitään mahdollisuuksia vastata haasteeseen.

Olemme kohtaamassa tuhon, jossa valtavia ihmisjoukkoja kärsii sanomattomasti. Eikä nyt ole kohteliaan puhumisen aika. Meidän ei tule keskittyä siihen mitä me emme tai mitä me voimme sanoa. Nyt on aika puhua selkeästi.

Ilmastokriisin ratkaiseminen on suurin ja monimutkaisin haaste, jonka ihmiskunta on koskaan kohdannut. Oleellisin ratkaisu kuitenkin on niin yksinkertainen, että pieninkin lapsi voi sen ymmärtää. Meidän täytyy pysäyttää kasvihuonekaasujen päästöt.

Me joko teemme sen tai sitten me emme tee sitä.

Te sanotte, että elämässä mikään ei ole mustavalkoista. Mutta se on vale. Vaarallinen vale. Joko me estämme 1,5 asteen lämpenemisen tai me emme tee sitä. Joko me estämme ihmisen kontrolloimattomissa olevan peruuttamattoman ketjureaktion käynnistämisen tai me emme tee sitä.

Olemme valinnan edessä: joko jatkamme elämää sivilisaationa tai emme tee sitä. Mustavalkoisempaa tämä ei voi olla. Harmaita alueita ei ole kun puhutaan eloonjäämisestä.

Meillä kaikilla on mahdollisuus valita. Me voimme luoda uutta toimintaa ja siten taata elinolosuhteet tuleville sukupolville. Tai voimme jatkaa meidän "business as usual" -menoamme ja epäonnistua.

Tämä riippuu sinusta ja minusta.

Jotkut sanovat, että meidän ei tule liittyä aktivistien toimintaan. Sen sijaan meidän tulisi jättää kaikki politiikoillemme ja ainoastaan äänestää muutoksen puolesta. Mutta mitä me teemme kun poliittista tahtoa ei ole? Mitä me teemme kun tarvitsemiamme poliitikkoja ei näy missään?

Täällä Davosissa – niin kuin kaikkialla muuallakin – kaikki puhuvat rahasta. Näyttää siltä, että raha ja kasvu ovat ainoat tärkeät asiat.

Ja koska ilmastokriisiä ei ole koskaan käsitelty kriisinä, ihmiset eivät yksinkertaisesti ole tietoisia sen seurauksien jokapäiväiseen elämäämme. Ihmiset eivät tiedä sellaisen asian kuin hiilibudjetin olemassaolosta ja siitä miten uskomattoman pieni jäljelle jäävä hiilibudjetti on. Tämän on muututtava tänään.

Ajassamme ei ole mitään niin suurta haastetta kuin laajan yleisen tietouden ja ymmärryksen luominen tästä nopeasti katoavasta hiilibudjetista, josta pitäisi tulla ja josta täytyy tulla uusi globaali valuuttamme ja tulevaisuutemme ja nykytalouden ydin.

Olemme sellaisessa historiallisessa tilanteessa, jossa jokaisen, jolla on jonkinlainen näkemys sivilisaatiotamme - ja koko biosfääriä - uhkaavasta ilmastokriisistä, on avattava suunsa ja puhuttava selvää kieltä riippumatta siitä kuinka epämukavaa tai epätuottavaa se mahdollisesti on.

Meidän täytyy muuttaa melkein kaikki nykyisissä yhteiskunnissamme. Mitä suurempi hiilijalanjälkesi on, sitä suurempi on moraalinen velvollisuutesi. Mitä suurempi asema, sitä suurempi vastuu.

Aikuiset sanovat alituisen: ”meidän velvollisuutemme on antaa toivoa nuorille.” Mutta minä en halua teidän toivoanne. En halua teidän olevan toiveikkaita. Minä haluan teidän olevan paniikissa. Minä haluan teidän tuntevan sen pelon jota minä tunnen joka päivä. Ja sitten haluan, että te toimitte.

Haluan, että te toimitte kuin olisitte keskellä kriisiä. Haluan teidän toimivan kuin talomme olisi tulossa - koska se on sitä.

(suomentanut Eeva-Stiina Lönnemo)